

Finansdepartementet

fi.remissvar@regeringskansliet.se
Kopia: patrik.tysklind@regeringskansliet.se

Stockholm 20 december 2023

Remiss – Europeiska kommissionens förslag till rådets direktiv om Internprissättning (Fi2023/02566)

FAR har erbjudits tillfälle att lämna synpunkter över finansdepartementets remiss *Europeiska kommissionens förslag till rådets direktiv om Internprissättning (Fi2023/02566)*. FAR vill med anledning av detta anföra följande.

FAR:s ställningstagande

FAR är positivt inställd till syftet bakom kommissionens direktivförslag men negativt inställd till utformningen. FAR:s bedömning är att det nuvarande förslaget inte är tillräckligt för att uppnå syftena samt innebär betydande utmaningar och långtgående krav till nackdel för de skattskyldiga. FAR är dock positivt inställd till kommissionens förslag om harmoniserade dokumentationskrav inom EU, vilket FAR bedömer är gynnsamt för både de skattskyldiga och behöriga myndigheter.

Allmänt

Prissättning av gränsöverskridande koncerninterna transaktioner, internprissättning, är en viktig skattefråga inom koncerner. De allra flesta EU-länder, inklusive Sverige har kodifierat armlängdsprincipen i sina respektive nationella lagstiftningar som bygger på artikel 9 första punkten i OECD:s modellavtal. Genom att kodifiera armlängdsprincipen genom ett EU-direktiv och införa bindande regler riskerar det föreslagna direktivet att begränsa den flexibilitet gentemot företag i intressegemenskap som också är verksamma i jurisdiktioner utanför EU. Denna brist på flexibilitet kan i förlängningen hindra företag från att anpassa sina prissättningsstrategier till dynamiska marknadsvillkor och unika affärsförhållanden. FAR vill understryka att Sverige är en liten och öppen ekonomi, med en global exportmarknad. En mer global och samarbetsinriktad lösning, såsom en fortsatt anpassning till OECD:s riktlinjer, både nationellt och i skatteavtal, skulle bättre tillvarata inhemsk konkurrenskraft för exportinriktade företag och företag som bedriver internationell handel.

Armlängdsprincipen

Armlängdsprincipen har kodifierats i svensk rätt genom den så kallade korrigeringsregeln (14 kap. 19 § inkomstskattelagen (1999:1229), IL). Korrigeringsregeln bygger på artikel 9 första punkten i OECD:s modellavtal, vilken även införlivas i svenska skatteavtal, och är endast tillämplig på företag i

intressegemenskap, i enlighet med 14 kap. 20§ IL. Högsta förvaltningsdomstolen har genom prejudicerande domar (RÅ 1991 ref. 107, HFD 2016 ref. 45) angett att OECD:s riktlinjer kan vara till ledning för tillämpningen av korrigeringsregeln.

FAR ifrågasätter nyttan med ett EU-direktiv om internprissättning som ska innebära en kodifiering av OECD:s armlängdsprincip och riktlinjer för internprissättning i EU-lagstiftningen. Direktivet medför i stället ytterligare efterlevnadskrav och administrativa belastningar. Det potentiella behovet av justeringar av befintliga nationella bestämmelser, i kombination med genomförandet av nya bindande regler, kommer sannolikt att leda till ökad byråkrati och administrativa kostnader för både skattebetalare och behöriga myndigheter.

Gemensamma kärnfrågor

En utgångspunkt vid fastställandet av armlängdsmässiga villkor är att de kommersiella och finansiella transaktionerna mellan parterna ska kartläggas. Detta innebär att en noggrann avgränsning av den aktuella transaktionen mellan de närstående parterna ska genomföras genom att analysera de ekonomiskt relevanta karaktärsdragen. Avtalen ska vara utgångspunkten i att genomföra den korrekta avgränsningen men även faktiskt handlande och andra relevanta fakta har betydelse för denna avgränsning.

Enligt direktivet ska de fem etablerade metoderna från artikel III i OECD:s riktlinjer användas för att fastställa ett armlängdsmässigt pris på en koncernintern transaktion. Om ingen av dessa metoder är tillämplig ska den metod som ger ett pålitligt armlängdsmässigt utfall användas.

Förutsebarhetsskäl talar för en detaljerad lagstiftning beträffande internprissättning som kompletterar 14 kap. 19 § IL. Att lagstifta om vilka prissättningsmetoder inom OECD som ska tillämpas eliminerar dock inte utmaningen med att det är unika situationer som ska bedömas. För att nå förutsebarhet och syftet med direktivet hade det krävts en mer omfattande lagstiftning. En sådan lagstiftning hade sannolikt även begränsat den flexibilitet som armlängdsprincipen ger uttryck för, dvs. att det är företagens specifika situation som ska beaktas. För att nå viss förutsebarhet, utan att för den del begränsa armlängdsprincipen, kan Kommissionen reglera vilken version av OECD:s riktlinjer som är gällande inom EU och från vilken tidpunkt. En praktisk utmaning för företag idag är att olika länder tillämpar olika versioner av riktlinjerna.

Ett exempel på hur kodifieringen av kommissionens tolkning av armlängdsprincipen medför ökade efterlevnadskrav och kan leda till ytterligare dubbelbeskattningssituationer i förhållande till tredje land är föreskriften om att den statistiska metod som ska användas är så kallade interkvartiler och att internprissättningsjusteringar avseende kontrollerade transaktioner ska ske till det så kallade medianvärdet om resultatet faller utanför spannet (artikel 12).

OECD:s riktlinjer tar endast ställning för att statistiska metoder kan användas när antalet observationer är tillräckligt många (jfr. punkt 3.57 i OECD:s riktlinjer). Interkvartiler är exempel på en metod men OECD har även exempel på andra metoder som tar hänsyn till central- och spridningsmått (eng. "central tendency"), till exempel genomsnitt (jfr. punkt 3.62 i OECD:s riktlinjer). Vilken metod som

ska tillämpas borde vara beroende av den specifika situationen. I vissa fall, exempelvis när det är fråga om tidsserier, kan sannolikt mått så som standardavvikelse och genomsnitt vara mer lämpade än en interkvartil.

När resultatet från en kontrollerad transaktion ligger utanför det så kallade interkvartila spannet sker interprissättningsjusteringar i Sverige idag till det närmaste kvartilvärdet. Detta med hänsyn tagen till att samtliga värden inom spannet betraktas som armlängdsmässiga (det vill säga ur ett bevishänseende är det inte möjligt att göra sannolikt att medianen är mer korrekt än det närmaste kvartilvärdet). Direktivets förslag skulle därmed medföra en förändring för svenskt vidkommande. Sammantaget begränsar regleringen därmed den flexibilitet som idag fångar upp företagens unika situationer och förutsättningar samt skapar problem för företaget i förhållande till tredje land.

FAR vill framhålla att de gemensamma kärnfrågorna följer den praxis och tillämpning som sker internt tillräckligt idag vid tillämpningen av armlängdsprincipen. En kodifiering av de gemensamma kärnfrågorna löser således inte problemet med tillämpningen av armlängdsprincipen. En kodifiering av de gemensamma kärnfrågorna löser således inte problemet med tillämpningen av armlängdsprincipen.

Dubbelbeskattningsavtal och kompenserande prisjusteringar

Bakgrunden bakom korresponderande och kompenserande prisjusteringar inom internprissättningsdirektivet är att även om de flesta dubbelbeskattningsavtal innehåller en bestämmelse om en korresponderande nedjustering av inkomsterna för skattebetalaren, innehåller de inte en bindande skyldighet att eliminera dubbelbeskattning.

FAR vill betona att de flesta dubbelbeskattningsavtal tar hänsyn till korresponderande prisjusteringar och att det är ömsesidiga överenskommelser med andra stater som är vägen framåt. Vidare föreskrivs det i skiljedomskonventionen¹ att dubbelbeskattning ska undanröjas genom avtal mellan de avtalsslutande staterna och, om nödvändigt, genom hänvisning till ett yttrande från ett oberoende rådgivande organ. Dessutom har direktivet om skattetvistlösningsmekanismer inom EU² fastställts som enligt kommissionen innebär en betydande förbättring av lösning av skattetvister. Detta då direktivet säkerställer att företag och medborgare kan lösa tvister som rör tolkning och tillämpning av skatteavtal snabbare och mer effektivt.

Kraven på kompenserande justeringar ses därmed enligt FAR som en skärpning av reglerna med väldigt högt uppsatta krav. Även om stater inte alltid i sina bilaterala avtal föreskriver en bindande skyldighet att eliminera dubbelbeskattning kan det föreslagna direktivet riskera att begränsa möjligheterna att nå ömsesidiga överenskommelser med tredje land, vilket i sin tur minskar medlemsstaternas möjligheter att undanröja dubbelbeskattning.

¹ Convention on the elimination of double taxation in connection with the adjustment of profits of associated enterprises (90/463/EEC)

² Council Directive (EU) 2017/1852 of 10 October 2017 on tax dispute resolution mechanism in the European Union

Harmoniserade dokumentationskrav

FAR är positivt inställd till harmoniserade dokumentationskrav inom EU (Artikel 13 i direktivförslaget). I dagsläget har flera länder inom EU tillkommande krav på såväl innehåll som språk vilka går utöver de som förekommer i OECD:s riktlinjer (exempelvis Polen och Italien). I praktiken innebär detta många gånger att arbetet med att uppfylla dokumentationskraven måste utföras separat för respektive land. Enligt FAR:s bedömning kan en unionsgemensam mall och regelkrav för skattebetalarna vid upprättandet av både företagsspecifik såsom koncerngemensam dokumentation öka förutsebarheten, förenkla administrationen och minska kostnaderna för både skattebetalarna och skattemyndigheterna.

FAR

Michael Johansson
Ordförande i FAR:s remissgrupp - Skatt